

Ji-csing a Szigeten

Az Élőkép Színház beavató játéka

A Sziget rendszeres látogatói már 2002 óta minden nyáron láthatják azt a vászonból és bambuszrudakból szerkesztett nyolcszögletű pavilont, amely előtt kínai kalapos alakok álldogálnak. Sőt, nem csak látják, de sokan már jártak is benne. A Bérczi Zsófia vezette Élőkép Színház ugyanis ebben a nagyon egyszerű, mégis szentélynek tűnő építményben tartja varázslatos önismereti beavató előadásait.

A labirintus a Sziget Fesztivál idején naponta 20 alkalommal nyílik meg egy kisebb csoport számára. Az első tíz évben a Tarot, 2015 óta pedig a kínai Ji-csing misztikus rendszerét hívja segítségül, hogy egy másfél órás interaktív színházi beavató játékkal a résztvevőket végigvezesse az önismeret útján. Hogy ezt hogyan lehet elérni egy nyári délelőttön, amikor a szigetlakók még éppen csak ébrednek a hosszúra nyúlt éjszaka utáni álmukból, ráadásul mindenki más nyelven beszél, füledt meleg van, és 15 percenként újabb csoport indul a labirintus belsejébe? Bérczi Zsófia koncepciója és a beavató színház játékmesterei zseniálisan oldják meg a lehetetlen feladatot. A tíz „szereplő” fegyelmезetten, fáradhatatlanul és elképesztő figyelemmel végzi a dolgát: énekel, beszél, kérdez, jelekkel és érintésekkel kommunikál. A kapuhoz a Kapu Óre kíséri a beavatásra várókat, csoportonként mindössze nyolce személyt. Onnan a Beavató folytatja a játékot: elmagyarázza az ősi kínai jóskönyv, a Ji-csing alapelveit, és egy forgatható koronggal a játékosok kiválasztják azt a két őselemet, amelyek az úton kísérik. Mindezt persze magyarul és angolul, attól függően, hogy a játékosok melyik nyelvet beszélnek.

Innentől a nyolce elem – a Tűz, az Ég, a Szél, a Föld, a Tó, a Hegy, a Dörgés és a Víz – megszemélyesített alakja veszi át az irányítást. Minden játékos – sem néző, sem közönség, sem más hagyományos színház-befogadói kifejezés nem illik ide, hát jobb híján nevezzük játékosnak az önismereti úton elindulókat – egy-egy elem irányításával vándorol a labirintusban, kúszik, magaslatra ér, onnan lefelé indul, énekel és dűnnyög, hol egyedül medítál egy kis zsákutcászerű bugyorban, hol a kísérőjével lépdel. A tér és az idő rendszeren összekuszálódik, időnként más csoportokkal, vagy a saját induló csoportjából másokkal fut össze, de már régen túl van a személyeségen, már csak egy bolyongó lélek. A Ji-csing 64 hexagramját alkotó két trigramból véletlenszerűen kiválasztott kettő olyan mélyen átjárja a gondolatait, érzéseit, hogy semmi másra nem tud és nem is akar figyelni, csak a vezetők által felkínált szimbólumokra, a közös kántálásra, az apró tibeti esengettyük hangjára és a saját, ösztönös reakcióira.

A labirintus – melyet Bérczi Zsófia tervezett és Terebessy Tóbiás bambuszkompozíciója adja a

fehér vászonfalakat tartó vázát – a beavatáson túl egészen kivételes térélményt kínál. Az idei évben az immár 21 éves konstrukció tetőszerkezettel és tetőelemekkel is kiegészült, így a kisebb esők miatt innentől kezdve már nem kell bezárni.

A legfelső lépcsőfokról körben belátni a Szigetet, de ha lelépünk onnan, zárt falak között bolyongunk, sehol egy támpont a tér irányairól. A játék

egyre komolyabbá válik, és ahogyan a játékos elmélyül az életfeladatában, ahogy ráhangolódik a jelek bölcsességére, úgy veszíti el a tájékozódási képességét. Amikor a másfél órás utazás véget ér, alig találja meg a kivezető utat – talán nem véletlenül, hiszen odakint már nem fog tudni ilyen mélyen összekapcsolódni saját magával.

G. E.

A labirintus és a játékosok

Fotók: BÉRCZI ZSÓFIA